1. *Nádler István műtermében*

NÁDLER ISTVÁN (1938) Feketebács IV., 1986

2. *Nádler István: Feketebács I-IV., 1986 Jelen festmény a 4. kép. Fotó: Hegyi Lóránd: Nádler István, 2001*

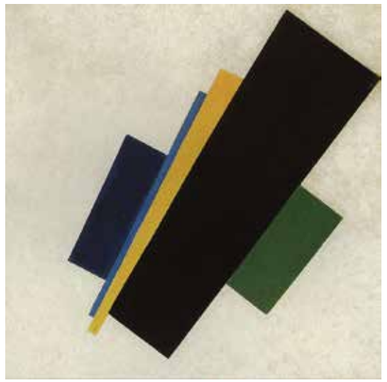

3. Kazimir Malevics: Szuprematista festmény, 1915

4. Liubov Popova: Cím nélkül, 1918

NÁDLER ISTVÁN (1938)

Feketebács IV., 1986

Olaj, vászon ¦ Oil on canvas, 200 x 150 cm
Jelezve hátoldalon ¦ Signed on the reverse: Nádler István 1986 Feketebács IV.

KIÁLLÍTVA ¦ EXHIBITED:
¦ Imre Bak/István Nádler. Komarno-Brno-Karlovy Vary, 1989-1990. kat.sz.: Nádler/9.

REPRODUKÁLVA ¦ REPRODUCED:
¦ Hegyi Loránd: Nádler István. Műcsarnok, Budapest, 2001, 149. (*Feketebács IV.* címmel)

Kezdő ár ¦ Starting price: 7 500 000 Ft / 18 987 EUR
Becsérték: 12 000 000 – 18 000 000 Ft
Estimate: 30 380 – 45 570 EUR

„Elképzelem, hogy a Zánka-Tapolca között húzódó belső úton állok, mögöttem Feketebács szőlődombja, elszórt öreg és így igazi pinceépületeivel, présházaival; előttem a tisztás, melynek túlsó szélén sötétebb zöld a fű, ahogyan a kezdődő erdő árnyéka kékesszürkén rávetül; a hegyek – a Tóti-hegy, a Gulács – szelíden emelkedő kettős orma zárja le a szemközti horizontot; ha kissé jobbra fordulnék, a települések sziluettje mögött fokozatosan összemosódik, elszíntelenedik, kifehérül a táj, a végtelenbe oldódik át. Elképzelem, tudom: álltam ott valóban, és egy Nádler-képben álltam; nem a motívumok miatt éreztem ezt, bár azokat is megtaláltam lassan; a békés elevenség, a létezés kötetlensége és felszabadult lélegzetvétele volt azonos. Valóság és festett képe. Amilyen boldogító és megnyugtató ez az azonosság, ugyanannyira nyugtalanító és rejtélyes is, mert ezt a kérdést sugallja: lehetséges-e, és ha igen, hogyan lehetséges ez a festői harmónia, ez a különbéke, amelyhez Nádler a nyolcvanas évek közepére eljutott. (…) A nyolcvanas évek közepére született meg végérvényes és ugyanakkor lélegzően eleven és hajlékony formában az a nádleri képtípus, amely az utóbbi éveket jellemzi. Tájkép ez, anélkül, hogy a táj képét nyújtaná, természet – természeti motívumok nélkül. Látszólag »csak« a szín és a kéz gesztusa létezik, ahogyan kiírja a vászonra a szín belső, érzelmi tartományának változásait. A zöld, a kék, a fekete, a vörös derűsen és szabadon tölti be a felületet, és mégis úgy, ahogyan egy mélyben működő törvény elrendezi a dolgokat: egy láthatatlan táj, egy emlékekből, gondolatokból, asszociációkból és képzeletből keletkezett természet törvényei szerint. (…) Ehhez a festőhöz, ehhez a festői karakterhez és a rászabott feladathoz maradt hűséges a konstruktív kompozíciókban is, és amikor 1980-tól kezdve a szabad gesztusok, a színekből felszabaduló energia és a természet által ihletett látvány felé fordult, saját legbenső és legszebb adottságainak engedve, végül is hazaérkezett.”
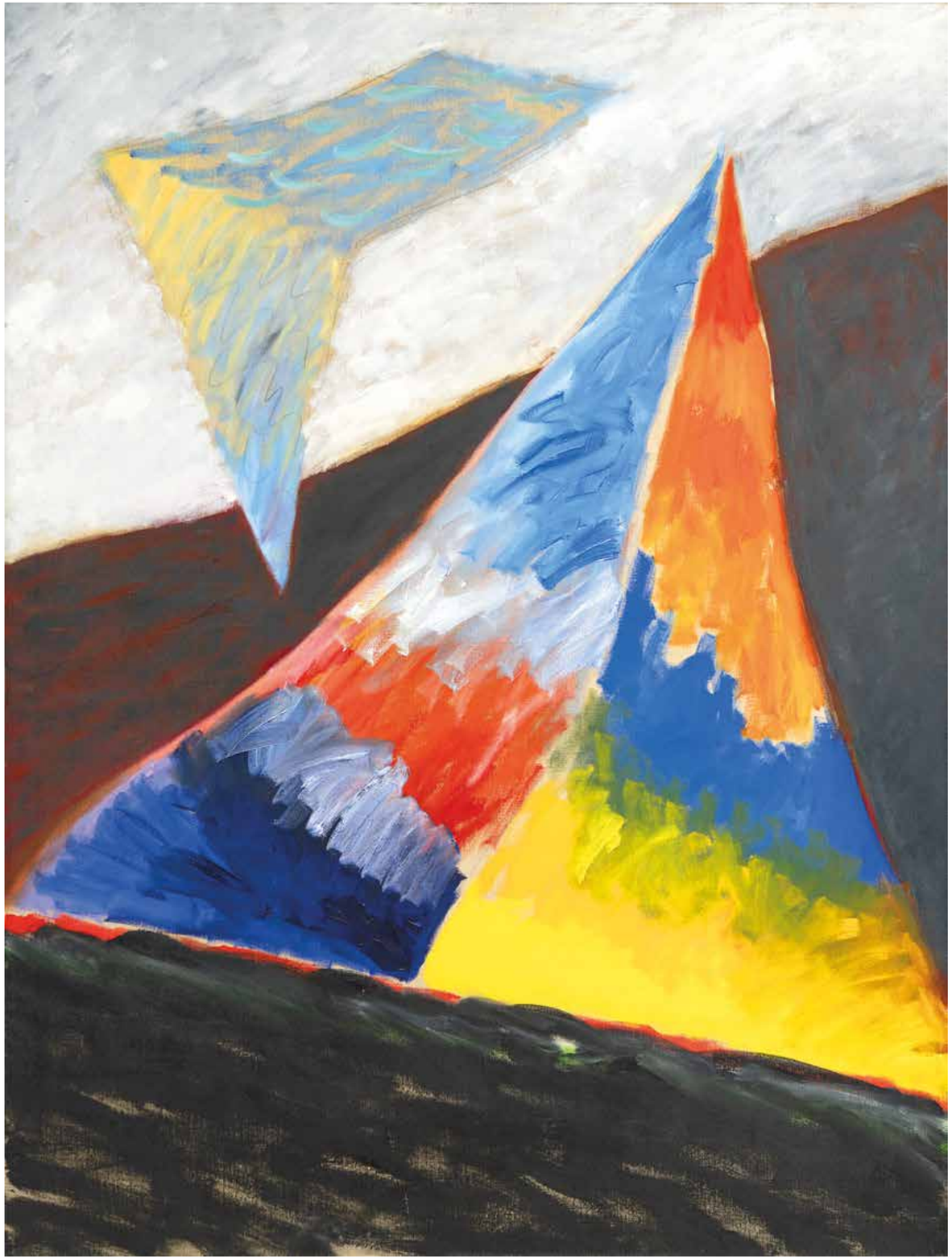
1. Kovalovszky Márta: Nádler István festészetéről. Jelenkor, 1989, 32. évf. 12. sz. 1143-46.